

Unul care a plecat să găsească „beleaua“

Era odată, în vremuri de demult, în clasa a IV-a, clasa în care și eu sunt elev, un elev silitor, sânguincios, foarte deștept, care nu absenta niciodată, dar curios din cale afară.

Auzea bietul băiat aproape zilnic, pe unul sau pe altul dintre colegii săi zicând:

„Vai, se țin belelele de mine ca scaiul! ”,

„Astăzi am dat de altă belea! ”,

„Merg din belea în belea! ”,

„Nu mai știu cum să scap de belele! ”,

„Se țin scai belelele de mine!” etc.

Băiatul privea nedumerit și tot îi întreba pe colegii cu pricina, cum este când dai de belea? Și știți ce i se răspundea?

— De mă, dă și tu odată de ea, și ai să vezi cum e!

Dar vezi dumneata, vorba proverbului „Acolo unde-i multă minte e și prostie!” Așa că, după ce a văzut că nici un coleg nu-l poate face să cunoască beleaua, băiatul a plecat în lumea largă să dea de ea. Pe unde trecea nu întreabă altceva, decât unde poate să găsească și să facă cunoștință cu „beleaua”.

Și uite așa, trecu zi după zi, se apropie de sfârșit și anul școlar. Băiatul care nu mai trecuse demult pe la școală, a intrat sfios să întrebe dacă promovează anul. Catalogul s-a deschis și acolo ce putea găsi: absențe, absențe și iar absențe!

Și a mers bietul băiat în clasă, la colegi, să le povestească pățania.

— Eiii, ai dat de belea? îl întreabă un coleg.

— Apăi, tocmai după ea plecasem, unde aş putea s-o găsesc?

— Apăi, ai găsit-o! Ce mai umbli după ea? Nu vei mai trece clasa.

Se duse acasă vesel că a dat și el de belea. Va rămâne tot în clasa a IV-a.